

دعای ۱۹۲- مناجات خمس عشر مناجات نیازمندان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدا که رحمتش فراگیر و مهربانی اش همیشگی است

إِلَهِي كَسْرِي لَا يَجْبُرُهُ إِلَّا لُطْفُكَ وَحَنَانُكَ، وَ
فَقْرِي لَا يُغْنِيهِ إِلَّا عَطْفُكَ وَإِحْسَانُكَ، وَرَوْعَتِي
لَا يُسَكِّنُهَا إِلَّا أَمَانُكَ،

محبوبم! شکستگی مرا فقط لطف و مهربانی تو التیام
می بخشد، و فقر و نیازم را فقط لطف و احسان تو تبدیل به
بی نیازی و غنا می کند، و ترس و اضطرابم را تنها امنیت و پناه
وجود تو آرام می سازد.

وَذِلَّتِي لَا يُعِزُّهَا إِلَّا سُلْطَانُكَ، وَأُمْنِيَّتِي لَا يُبَلِّغُنِيهَا
إِلَّا فَضْلُكَ، وَخَلَّتِي لَا يَسُدُّهَا إِلَّا طَوْلُكَ، وَحَاجَتِي
لَا يَقْضِيهَا غَيْرُكَ، وَكَرْبِي لَا يُفَرِّجُهُ سِوَى
رَحْمَتِكَ،

خواری و ناتوانی‌ام را تنها قدرت تو به عزت بدل می‌کند،
آرزوهایم را فقط فضل و کرم تو برآورده می‌سازد، و فقر و نیازم
را تنها بخشش بی‌پایانت برطرف می‌کند، و حاجتم را کسی
جز تو برآورده نمی‌سازد، و اندوه دلم را هیچ‌کس جز رحمت
بی‌انتهای تو نمی‌زداید.

وَضُرِّي لَا يَكْشِفُهُ غَيْرُ رَأْفَتِكَ، وَغَلْتِي لَا يُبْرِدُهَا
إِلَّا وَصْلُكَ، وَلَوْعَتِي لَا يُطْفِئُهَا إِلَّا لِقَاؤُكَ، وَشَوْقِي
إِلَيْكَ لَا يَبْلُهُ إِلَّا النَّظَرُ إِلَى وَجْهِكَ، وَقَرَارِي لَا يَقِرُّ
دُونَ دُنُوِّي مِنْكَ،

جز مهربانی تو هیچ‌کس درد و رنج مرا برطرف نمی‌کند.
آتش که در دل دارم، تنها با رسیدن به وصال خاموش
می‌شود. سوز و گداز دلم، جز با دیدار تو آرام نمی‌گیرد. و
اشتیاقم به تو را هیچ چیزی جز تماشای جمالت سیراب
نمی‌کند، و دلم جز با نزدیکی به تو قرار نمی‌یابد.

وَلَهْفَتِي لَا يَرُدُّهَا إِلَّا رَوْحُكَ، وَسُقْمِي لَا يَشْفِيهِ
إِلَّا طِبُّكَ، وَغَمِّي لَا يُزِيلُهُ إِلَّا قُرْبُكَ، وَجُرْحِي لَا
يُبْرِئُهُ إِلَّا صَفْحُكَ وَرَيْنُ قَلْبِي لَا يَجْلُوهُ إِلَّا عَفْوُكَ،
وَوَسْوَاسُ صَدْرِي لَا يُزِيحُهُ إِلَّا أَمْرُكَ.

حسرت و دلتنگی‌ام را جز نسیم رحمت تو آرام نمی‌کند،
و بیماری‌ام را جز درمان تو شفا نمی‌بخشد. غم و اندوهم را
تنها نزدیکی به توازین می‌برد، و زخم دلم را فقط گذشت
و بخشش تو التیام می‌دهد. و تیرگی و زنگار قلبم را تنها عفو تو
صیقل می‌دهد، و وسوسه‌های سینه‌ام را جز فرمان تواز میان
نمی‌برد.

فَيَا مُنْتَهَى أَمَلِ الْآمِلِينَ، وَيَا غَايَةَ سُؤْلِ السَّائِلِينَ،
وَيَا أَقْصَى طَلِبَةِ الطَّالِبِينَ، وَيَا أَعْلَى رَغْبَةِ
الرَّائِبِينَ، وَيَا وَلِيَّ الصَّالِحِينَ، وَيَا أَمَانَ الْخَائِفِينَ، وَ
يَا مُجِيبَ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ، وَيَا ذُخْرَ الْمُعْدِمِينَ،^۲
وَيَا كَنْزَ الْبَائِسِينَ، وَيَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ، وَيَا
قَاضِيَ حَوَائِجِ الْفُقَرَاءِ وَالْمَسَاكِينِ، وَيَا أَكْرَمَ
الْأَكْرَمِينَ وَيَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ،

ای نهایت آرزوی آرزومندان، ای مقصد و مقصود
درخواست‌کنندگان، ای بالاترین خواسته‌جویندگان، ای
برترین امید مشتاقان، ای سرپرست صالحان، ای پناهگاه
ترسیدگان، ای اجابت‌کننده‌ی دعای درماندگان، ای اندوخته‌ی
نیازمندان، ای گنجینه‌ی دل‌شکستگان، ای فریادرس
استغاثه‌کنندگان، ای برآورنده‌ی حاجات فقیران و مستمندان،
ای کریم‌ترین کریمان، و ای مهربان‌ترین مهربانان!

لَكَ تَخَضُّعِي وَ سُؤَالِي وَ إِلَيْكَ تَضَرُّعِي وَ ابْتِهَالِي،
أَسْأَلُكَ أَنْ تُنِيلَنِي مِنْ رَوْحِ رِضْوَانِكَ، وَ تُدِيمَ عَلَيَّ
نِعَمَ امْتِنَانِكَ، وَ هَا أَنَا بِبَابِ كَرَمِكَ وَاقِفٌ،
وَلِنَفَحَاتِ بَرِّكَ مُتَعَرِّضٌ، وَ بِحَبْلِكَ الشَّدِيدِ مُعْتَصِمٌ
وَ بِعُرْوَتِكَ الْوُثْقَى مُتَمَسِّكٌ،

فروتنی و خواهشم تنها در برابر توست، و تنها به سوی تو تضرع
و زاری می‌کنم. از تو می‌خواهم نسیم رضوان و خشنودیت را
نصیبم کنی و نعمت‌های بی‌پایانت را بر من پایدار بداری.
اینک من، در آستانه درگاه کرمیت ایستاده‌ام، در معرض
نسیم‌های لطف و مهربانی‌ات قرار دارم، و به ریسمان استوارت
چنگ زده‌ام و محکم‌ترین دستاویز تو را گرفته‌ام.

إِلَهِي إِرْحَمْ عَبْدَكَ الذَّلِيلَ ذَا اللِّسَانِ الْكَلِيلِ
وَ الْعَمَلِ الْقَلِيلِ، وَ اْمُنْ عَلَيْهِ بِطَوْلِكَ الْجَزِيلِ، وَ
اْكُنْفُهُ تَحْتَ ظِلِّكَ الظَّلِيلِ، يَا كَرِيمُ يَا جَمِيلُ،
يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

محبوب من! به این بنده ناتوان و شرمسارت رحم کن، که
زیانش قاصر است و اعمالش ناچیز است. با لطف بی‌کرانت
بر او منت بگذار و او را در سایهٔ بلندی پناه بده. ای بزرگوار! ای
زیبا! ای مهربان‌ترین مهربانان!

۱. در برخی نسخه‌ها: سُؤَال

۲. در برخی نسخه‌ها: الْمُعْدَمِينَ